

har den Opfattelse, at netop Frigivelsen af Lægevirkksomhed, indenfor visse Løvbundne Grændser, vil være det kraftigste Middel til Kvaksalveriets Indskrænkning, — da vil det fortaas, at man foreslaar Lovforslaget ændret, som nedenfor angivet.

Det er en Selvsølge, at man ønsker Straf for Kvaksalvere, der bevislig tilføje deres Medmennesker Skade, og det, hvad enten Kvaksalverne ere autoriserede eller uautoriserede. (Naar det af os indstillede Lovforslag ikke er i fuld Samstemning med denne Lønte, har dette sin Grund i, at vi have anset det for rigtigst, som Grundlag for Lovgivningsmagtens videre Arbejde i denne Sag, at fremlægge et tidligere her i Thinget vedtaget Lovforslag). Ligeledes vil, om Lovforslaget vedtages efter vort Forslag, den være at straffe, der faldelig udgiver sig for examineret Læge, eller som, uden dertil at være autoriseret, giver sig af med at foretage farlige Operationer, behandle smitsomme Sygdomme, tage Sindsfyge under Behandling eller i Modstrid med den bestaaende Lovordning yder Fjælselshjælp.

Da Folkethinget tidligere har vedtaget et Lovforslag, der i Hovedsagen stemmer overens med ovenstaaende Grundsatninger, tillade vi os at anbefale at vende tilbage til dette og foreslaa derfor det forelagte Lovforslag ændret i Overensstemmelse dermed.

Undertegnede Mindretal (Dahl) kan ikke erkende, at der i længere Tid har været, og nærer ingen Frygt for, at der i nogen nær Fremtid vil indtræde en saadan Mangel paa examinerede Læger, eller at disses Betingelser for at kunne gjøre Fyldest ere saa snevre, at en virkelig Trang til at udvide Rækken til Udøvelse af Lægevirkksomhed forsaavidt tør siges at være tilfede. Skulde det tilraades at lovfæste en Udvidelse af denne Ret, da maatte Lægevidenskaben først have afgivet sit Skjøn om Vilkaar og Omfang for den. Hvorvel Mindretallet formener, at der i Administrationens, Domstolens og Lægernes Forhold overfor Examinerebes Udøvelse af Lægevirkksomheden har dannet sig en Sædvane, der nogenlunde hæver det saa tidt paaviste Ulogiske i, at en saadan Lægevirkksomhed efter Loven paa engang er strafbar og ikke desmindre efter Skjøn af Fysikus og Amtmand kan medføre Ret for Vedkommende til at praktisere, erkjender det dog Trangen til Bestemmelser, der klart fjerner denne Selvomdiggelse. Men fra saadanne Bestemmelser til dem, der tilsigtes af det forelagte Lovforslag, saavel som af Flertallets Endringsforslag, er der et større Skridt, end Mindretallet kan billige. Flertallet hævder som sin Anskuelse, at Lægevirkksomheden bør være fri. Allerede de i Endringsforslagets § 1 angivne Indskrænkninger ere imidlertid af et saadant Omfang, at det neppe tør siges at stemme med hin Anskuelse, delvis

— f. Ex. hvad Begreberne „smitsomme Sygdomme“, „farlige Operationer“ angaar — tillige af en saadan Natur, at den, som det synes, af Flertallet tilsigtede væsentlige Uafhængighed af Videnskabens Kjendelse ikke opnaas. Skjøndt Mindretallet kun kan anerkende dette Videnskaben viste Hensyn, maa det dog hævde, dels at dette Hensyn ingenlunde er tilstrækkelig præciseret i Endringsforslaget, dels at der fra den lægevidenskabelige Sagkundsfaabs Side overhovedet endnu ikke foreligger tilstrækkelige Forarbejder til Veiledning for Lovgivningsmagtens endelige Løsning af Opgaven. Erfaringerne fra Lande, i hvilke Lægevirkksomheden er helt eller væsentlig frigiven, tale ikke til Gunst for denne Bven af Næringsfrihed, der har viist sig paa mange Maader som skadelig for Samfundet, særlig for de i ydre Kaar uheldig Stillede, hvis Larv har et uafviseligt Krav paa at blive varetaget af Loven i de sanitære som i saa mange andre Forhold. En partiel Reform paa det af Forslaget betegnede Omraade laaber sig neppe heldig gennemføre uden i Forbindelse med andre Medicinalvæsenet vedrørende Reforme. Til en almindelig Reform af vore i mange Henseender uheldige og forældede Medicinalvæsenet gjældende Bestemmelser har der længe været Trang. I det Mindretallet hverken har kunnet tiltræde det forelagte Lovforslag eller Flertallets Endringsforslag og heller ikke kunnet forene sig med et andet Mindretal om en fælles Betænkning, tilraader det derfor at opsætte den paa-gjældende partielle Reform, indtil den i en forhaabentlig ikke fjern Fremtid kan indgaa som Led i en almindelig Medicinalreform.

Et andet Mindretal (S. C. Solch) formener, at der for Liden overalt i Provindierne saavel i Byerne som paa Landet er bosat et saa stort Antal autoriserede Læger, at Befolkningen har en forholdsvis let Adgang til at erholde Lægehjælp, hvorfor der er endnu mindre Anledning end tidligere til at søge tilveiebragt en Ordning, der ved Lov aabner Adgang til fri Lægevirkksomhed.

Forsaavidt der endnu enkelte Steder maatte være Trang til Læger, fordi en Praxis, der giver et passende Udbytte, ikke kan ventes i den paa-gjældende Egn, vilde det formentlig være naturligt at afhjælpe denne Trang ved at ansætte Læger med et Tilskud af det Offentlige.

Dette Mindretal kan allerede paa Grund heraf ikke tiltræde Flertallets Endringsforslag, der med de i sammes § 1 nævnte Indskrænkninger tillader Alle og Enhver for Betaling at tage Syge under Kur; men dertil kommer, at det maa befrygtes, at den af Flertallet foreslaaede